

[Aksel Møller.]

at yde sin skærv til den største og mest påkrævede nationale opgave i vore dage.

Det er i det hele taget ganske åbenbart, at den politik, som regeringen nu endelig har taget initiativ til, er lagt således til rette — deri havde det ærede medlem hr. Axel Kristensen ganske ret —, at den høje regering venter taknemlighed hos de grupper af befolkningen, hvori den mener at finde sine vælgere. Det politiske spil er jo ofte udsat for kritik og også ofte for uberettiget kritik fra befolkningens side. Man finder, at fiduserne i højere grad interesserer vort lands politikere end en saglig og ansvarsbevidst løsning af tidens opgaver. Den høje regering har i sandhed haft held til med disse lovforslag at bestyrke denne opfattelse. Det er min tro, at disse billige politiske midler ikke længere interesserer det danske folk. Det er muligt, den højtærede minister vil hævde, at denne opfattelse af lovforslaget er et udtryk, og skal ses som udtryk, for regeringens sociale samvittighed, og han vil sikkert bruge de bemærkninger, jeg her har gjort, til et forsøg på at skyde det konservative folkeparti socialpolitisk samvittighedsløshed i skoene — det ville nemlig også være i forlængelse af den tankegang, som åbenbart har ligget bag lovforslagene affattelse på disse mere taktisk bestemte områder.

Heroverfor ønsker jeg at sige, at den opgave, der forestår i denne sommersamling, er ikke af socialpolitisk karakter. Den høje regering erkender, at man må begrænse forbruget her i landet. Den har i sandhed været længe om at finde konkrete udtryk for denne hensigt, for nødvendigheden af den har jo været tilstede igennem længere tid. Men den ved jo meget vel, at hvis den vil virkeliggøre sine hensigter, hvis den vil opfylde det saglige krav til denne politik, er det ikke så enkelt, at man blot kan formindske forbrugsevnen hos et fåtal af befolkningen. Det er uheldigvis en kendsgerning, at det kun er forandringer i op- og nedadgående retning i hele den store befolknings forbrug, som radikalt kan ændre den økonomiske situation i landet. Det konservative folkepartis opfattelse af, hvad der er socialpolitisk forsvarligt i et land, der som vort fra dag til dag undergraver sin økonomiske soliditet, har vi i praksis givet udtryk for. Vi mener, således som det kom frem i vor tanke om at afløse tilskudsordningerne med hjælp til børn og skadeløsholdelse af gamle og syge, at de sociale problemer i vore dage opstår ved forskelligheden i byrder mere end ved for-

skelligheden i indkomster. I det hele taget tvivler jeg på, at vort indtægtsskattesystem virkelig afslører sandheden om de forskellige befolkningsgruppers indtægter og dermed deres forbrugsevne.

Hvis regeringens forslag om den direkte værneskat blev gennemført, som det foreligger, ville f. eks. praktisk talt hele vort lands største erhvervsgruppe, den mest betydningsfulde gruppe, den danske landmandsstand, blive forment adgang til at yde sin skat, skønt der ikke er nogen, der kan være i tvivl om, at de stærke nationale traditioner, som netop denne gruppe af befolkningen altid har været talsmand for, indebærer ønske hos denne gruppe om at være med. Men regeringen tror åbenbart, at den ved denne affattelse af sine lovforslag har sikret sig et vidt spillerum for en agitation under en valgkamp.

Altså, mit parti er enigt i, at underskuddet på betalingsbalancen er en højst alvorlig sag, og mit parti er også enigt i, at dette underskud må bringes ud af verden ved midler, tilvejebragt i det høje ting, men partiet er ikke enigt med den høje regering i, at den politik, som de her fremsatte lovforslag er udtryk for, fører til opgavens løsning. Mit parti bestrider ikke, at den altfor lange tid, hvori regeringen har afvist at lytte til vore råd, har gjort sagen endnu mere kompliceret. Derfor er det blevet nødvendigt, at også finanspolitiske midler bringes i anvendelse, men de kan kun delvis løse opgaven og i alt fald slet ikke løse den, således som lovforslagene her er affattet.

Det er nødvendigt, at politikens mål sættes klart og skarpt op. Det er min opfattelse — og mit partis —, at opgaven nu må være at bringe forbruget ned gennem en forøgelse af den private opsparing og gennem anvendelse af alle de lovgivningsmidler, som begunstiger og kan begunstige privat opsparing. Det er min opfattelse, at et af de forbrugsområder, hvor bestræbelserne for begrænsning først og fremmest må sættes ind, er de offentlige udgifter.

Det er mit partis opfattelse, at det gælder om at sikre konkurrenceevnen for danske varer ved at formindske det opadgående pres på omkostningsniveauet.

Det er mit partis opfattelse, at det middel, som bedst lader sig anvende i denne forbindelse, er at lægge en dæmper på udlånsvirksomheden, også på den, som staten nu er ved at slå ind på.

Og det er endelig mit partis opfattelse, at alt dette må ske, samtidig med at Danmarks deltagelse i det økonomiske samarbejde i Europa fastholdes.